

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

13. května 2015*

„Řízení o předběžné otázce — Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Oblast působnosti — Rozhodčí řízení — Vyloučení — Uznání a výkon cizích rozhodčích nálezů — Příkaz vydaný rozhodčím soudem nacházejícím se v členském státě — Příkaz, který brání zahájit řízení u soudu jiného členského státu nebo v něm pokračovat — Pravomoc soudů členského státu odeprít uznání rozhodčího nálezu — Newyorská úmluva“

Ve věci C-536/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) ze dne 10. října 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 14. října 2013, v řízení

„Gazprom“ OAO

za přítomnosti:

Lietuvos Respublika,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, K. Lenaerts, místopředseda, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Ó Caoimh a J.-C. Bonichot, předsedové senátů, E. Levits, M. Safjan (zpravodaj), M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. září 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za „Gazprom“ OAO R. Audzevičiusem, advokatas,
- za litevskou vládu A. A. Petravičienė a A. Svinkūnaitė, jakož i D. Kriaučiūnasem, jako zmocněnci, ve spolupráci s V. Bernatonisem a A. Šekštelem, advokatai,
- za německou vládu T. Henzem a J. Kemper, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu A. Rubio Gonzálem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: litevština.

- za francouzskou vládu F.-X. Bréchetem, G. de Berguesem a D. Colasem, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,
- za vládu Spojeného království M. Holtem, jako zmocněncem, ve spolupráci s B. Kennellym, barrister,
- za Švýcarskou konfederaci M. Jametti, jakož i M. Schöllem a D. Klingelem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi A.-M. Rouchaud-Joët a A. Steiblyté, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 4. prosince 2014,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).
- 2 Tato žádost byla podána v souvislosti se žalobou společnosti „Gazprom“ OAO (dále jen „Gazprom“), která má sídlo v Moskvě (Rusko), kterou bylo napadeno rozhodnutí, jímž se odmítá uznat a vykonat v Litvě rozhodčí nález vydaný dne 31. července 2012.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Nařízení č. 44/2001 bylo zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 351, s. 1), které nabylo účinnosti dne 10. ledna 2015. Avšak za okolností, které jsou dány ve věci v původním řízení, zůstává nařízení č. 44/2001 i nadále použitelné.
- 4 Bod 2 odůvodnění nařízení č. 44/2001 uváděl, že nařízení má v zájmu řádného fungování vnitřního trhu za cíl přijetí „předpis[ů], které umožní sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech a zjednodušit formality s ohledem na rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí členskými státy, pro které je toto nařízení závazné“.
- 5 Body 7 a 11 odůvodnění uvedeného nařízení stanovily:
„7) Oblast působnosti tohoto nařízení by měla zahrnovat všechny hlavní věci spadající do oblasti občanského a obchodního práva kromě určitých přesně stanovených záležitostí.
[...]
11) Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná [příslušnost na tomto základě musí být dána vždy], kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska [hraničního určovatele] [...]“

- 6 Článek 1 odst. 1 a 2 písm. d) tohoto nařízení obsažený v kapitole I nadepsané „Oblast působnosti“ zněl následovně:

„1. Toto nařízení se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na věci daňové, celní a správní.

2. Toto nařízení se nevztahuje na

[...]

d) rozhodčí řízení.“

- 7 Článek 71 odst. 1 nařízení (ES) č. 44/2001 stanovil:

„Tímto nařízením nejsou dotčeny smlouvy, jejichž stranami jsou členské státy a jež upravují příslušnost, uznání nebo výkon rozhodnutí ve zvláště vymezených věcech.“

Litevské právo

- 8 Kapitola X části II druhé knihy občanského zákoníku je nadepsána „Podmínky prošetřování činností právnické osoby“ a zahrnuje články 2.124 až 2.131.

- 9 Článek 2.124 občanského zákoníku, nadepsaný „Obsah prošetření činností právnické osoby“, stanoví:

„Osoby uvedené v článku 2.125 [...] mají právo navrhnout soudu, aby ustanovil znalce, kteří prošetří, zda právnická osoba, její řídicí orgány či jejich členové jednali náležitým způsobem, a aby v případě zjištění závadnosti jejich jednání uplatnili opatření uvedená v článku 2.131 [...]“.

- 10 Podle čl. 2.125 odst. 1 bodu 1 uvedeného zákoníku může takový návrh podat akcionář nebo více akcionářů, kteří vlastní alespoň jednu desetinu akcií právnické osoby.

- 11 Opatření upravená v článku 2.131 tohoto zákoníku zahrnují mimo jiné zrušení rozhodnutí přijatých řídicími orgány právnické osoby, vyloučení nebo dočasné pozastavení pravomocí členů jejich orgánů a možnost uložit právnické osobě, aby podnikla některá opatření či aby se zdržela určitého jednání.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 12 Z předkládacího rozhodnutí a ze spisu, který má k dispozici Soudní dvůr vyplývá, že v rozhodné době byli hlavními akcionáři společnosti „Lietuvos dujos“ AB (dále jen „Lietuvos dujos“) společnost E.ON Ruhrgas International GmbH založená podle německého práva s 38,91 % základního kapitálu, společnost Gazprom s 37,1 % tohoto kapitálu a litevský stát, jemuž patřilo 17,7 % základního kapitálu.

- 13 Dne 24. března 2004 uzavřela Gazprom akcionářskou dohodu (dále jen „akcionářská dohoda“) se společností E.ON Ruhrgas International GmbH a State Property Fund (fondem pro správu státního majetku) jednajícím jménem Lietuvos Respublika, který byl později nahrazen Lietuvos Respublikos energetikos ministerija (ministerstvo energetiky Litevské republiky, dále jen „ministerstvo“). Tato dohoda obsahovala v článku 7.14 rozhodčí doložku, podle níž „všechny spory, neshody nebo námítky související s touto dohodou nebo jejím neplněním, platností, nabytím účinnosti nebo vypovězením budou s konečnou platností řešeny v rozhodčím řízení“.

- 14 Dne 25. března 2011 podala Lietuvos Respublika zastoupená ministerstvem u Vilniaus apygardos teismas (krajský soud ve Vilniusu) návrh na zahájení prošetření činností právnické osoby.

- 15 Tento návrh se týkal společnosti Lietuvos dujos, jakož i V. Valentukevičiuse, generálního ředitele této společnosti, a dále V. Golubeva a K. Selezneva, ruských členů představenstva uvedené společnosti jmenovaných společností Gazprom. V uvedeném návrhu se ministerstvo domáhalo rovněž toho, aby v případě, že na základě uvedeného šetření vyjde najevo, že činnost této společnosti nebo uvedených osob je v rozporu s právním pořádkem, byla přijata určitá nápravná opatření upravená v článku 2.131 občanského zákoníku.
- 16 Vzhledem k tomu, že společnost Gazprom měla za to, že tento návrh porušuje ujednání o rozhodčím řízení obsažené v článku 7.14 dohody akcionářů, podala dne 29. srpna 2011 u rozhodčího institutu obchodní komory ve Stockholmu návrh na zahájení rozhodčího řízení proti ministerstvu.
- 17 Společnost Gazprom se u rozhodčího soudu zřízeného rozhodčím institutem obchodní komory ve Stockholmu domáhala zejména toho, aby bylo ministerstvu příkazem uloženo ukončení šetření věci u Vilniaus apygardos teismas.
- 18 V nálezu ze dne 31. července 2012 rozhodčí soud konstatoval, že došlo k částečnému porušení rozhodčí doložky obsažené v akcionářské dohodě a uložil ministerstvu mimo jiné to, aby vzalo některé návrhy, jež podalo u uvedeného soudu, zpět nebo je omezilo (dále jen „rozhodčí nález ze dne 31. července 2012“).
- 19 Usnesením ze dne 3. září 2012 Vilniaus apygardos teismas nařídil zahájení prošetření činnosti společnosti Lietuvos dujos. Tento soud rovněž konstatoval, že návrh na prošetření činnosti právnické osoby spadá do jeho příslušnosti a nemůže být podle litevského práva předmětem rozhodčího řízení.
- 20 Lietuvos dujos, jakož i V. Valentukevičius, V. Golubev a K. Seleznev podali proti tomuto rozhodnutí odvolání u Lietuvos apeliacinis teismas (Odvolací soud v Litvě). Společnost Gazprom se v rámci jiného řízení obrátila na tento soud s požadavkem o uznání a výkon rozhodčího nálezu ze dne 31. července 2012 v Litvě.
- 21 Prvním usnesením ze dne 17. prosince 2012 Lietuvos apeliacinis teismas tento posledně uvedený návrh zamítl. Měl za to, že rozhodčí soud, který tento rozhodčí nález vydal, nemůže rozhodovat o otázce, která již byla u Vilniaus apygardos teismas předložena a tímto soudem posuzována, a dále rozhodl, že tím, že se tento soud touto otázkou zabýval, porušil článek V odst. 2 písm. a) Úmluvy o uznávání a výkonu cizích rozhodčích nálezů podepsané v New Yorku dne 10. června 1958 (*Recueil des traités des Nations unies*, svazek 330, s. 3, dále jen „Newyorská úmluva“).
- 22 Lietuvos apeliacinis teismas uvedl, že rozhodčím nálezem ze dne 31. července 2012, jehož uznání a výkon byly požadovány, uvedený rozhodčí soud nejen omezil možnost ministerstva podat návrh na zahájení řízení u litevského soudu za účelem prošetření činnosti právnické osoby, ale rovněž odmítl pravomoc tohoto vnitrostátního soudu, kterou má tento soud k tomu, aby se vyslovil ke své příslušnosti. Tento rozhodčí soud tak údajně porušil vnitrostátní suverenitu Litevské republiky, což je v rozporu s litevským a mezinárodním veřejným pořádkem. Podle Lietuvos apeliacinis teismas bylo odepření uznání nálezu odůvodněné rovněž podle článku V odst. 2 písm. b) uvedené dohody.
- 23 Druhým usnesením ze dne 21. února 2013 Lietuvos apeliacinis teismas zamítl odvolání podané společností Lietuvos dujos, jakož i V. Valentukevičiusem, V. Golubevem a K. Seleznevem proti rozhodnutí Vilniaus apygardos teismas ze dne 3. září 2012, jímž bylo zahájeno šetření ohledně činnosti společnosti Lietuvos dujos. Tento soud rovněž potvrdil pravomoc litevských soudů k projednání této věci.

- 24 Obě tato usnesení podaná Lietuvos apeliacinis teismas ze dne 17. prosince 2012 a ze dne 21. února 2013 byla napadena kasačním opravným prostředkem podaným u Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Nejvyšší soud Litvy). Tento soud přerušil usnesením ze dne 20. listopadu 2013 řízení o kasačním opravném prostředku podaným proti druhému z těchto usnesení do doby, než rozhodne o kasačním opravném prostředku týkajícím se uznání a výkonu rozhodčího nálezu ze dne 31. července 2012.
- 25 Předkládající soud se táže, zda z hlediska judikatury Soudního dvora, která je v dané věci relevantní, a článku 71 nařízení č. 44/2001 lze odeprít uznání a výkon uvedeného rozhodčího nálezu, který kvalifikuje jako „anti-suit injunction“, a to z důvodu, že po takovém uznání a výkonu by byl omezen výkon pravomoci litevského soudu vyslovit se ke své příslušnosti rozhodnout o návrhu na zahájení šetření ohledně činnosti právnické osoby.
- 26 Za těchto okolností se Lietuvos Aukščiausiasis Teismas rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Má soud členského státu právo odmítnout uznat nálezn rozhodčího soudu z důvodu, že tento nálezn omezuje právo soudu rozhodnout, zda je příslušný k projednání věci podle pravidel o soudní příslušnosti v nařízení č. 44/2001, v případě, že rozhodčí soud vydá ‚anti-suit injunction‘ a zakáže účastníkovi řízení podat určité návrhy k soudu členského státu, který je podle pravidel o soudní příslušnosti v nařízení č. 44/2001 příslušný k projednání podstaty občanskoprávní věci?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku, platí totéž i v případě, že ‚anti-suit injunction‘ vydaný rozhodčím soudem účastníkovi řízení přikazuje, aby omezil své návrhy týkající se věci, která je projednávána v jiném členském státě a soud tohoto členského státu je příslušný k projednání této věci podle pravidel o soudní příslušnosti obsažených v nařízení č. 44/2001?
- 3) Může vnitrostátní soud ve snaze zajistit přednost unijního práva a užitečný účinek nařízení č. 44/2001 odmítnout uznat nálezn rozhodčího soudu, jestliže tento nálezn omezuje právo vnitrostátního soudu rozhodnout o své příslušnosti a pravomoci ve věci, která spadá do působnosti nařízení č. 44/2001?“

K předběžným otázkám

- 27 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda nařízení č. 44/2001 musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby soud členského státu uznal a vykonal rozhodčí nálezn zakazující účastníkovi řízení podat určité návrhy k soudu tohoto členského státu, nebo tomu, aby uznání a výkon tohoto rozhodčího nálezu odepřel.
- 28 Nejprve je nutné poznamenat, že uvedené nařízení vylučuje ve svém čl. 1 odst. 2 písm. d) ze své působnosti rozhodčí řízení.
- 29 Při určování toho, zda spor spadá do působnosti nařízení č. 44/2001, je třeba vzít v úvahu pouze předmět tohoto sporu (rozsudek Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, bod 26).
- 30 Stran předmětu věci v původním řízení je třeba upřesnit, že z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že u Lietuvos Aukščiausiasis Teismas byl podán opravný prostředek proti usnesení Lietuvos apeliacinis teismas, jímž bylo odepřeno uznání a výkon rozhodčího nálezu kvalifikovaného předkládajícím soudem jako „anti-suit injunction“, v němž rozhodčí soud uložil ministerstvu, aby vzalo zpět nebo omezilo některé návrhy, jež podalo u litevských soudů. Zároveň byl u předkládajícího soudu podán opravný prostředek proti usnesení Lietuvos apeliacinis teismas, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Vilniaus apygardos teismas zahájit prošetřování činnosti společnosti Lietuvos dujos, které podle názoru tohoto soudu spadá mezi občanské věci ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 44/2001.

- 31 Podle názoru předkládajícího soudu může rozhodčí nálezn zakazující účastníku řízení podat určité návrhy k vnitrostátnímu soudu narušit užitečný účinek nařízení č. 44/2001 v tom smyslu, že může omezit výkon pravomoci takového soudu vyslovit se k otázce, zda je příslušný k posouzení věci spadající do působnosti uvedeného nařízení.
- 32 V této souvislosti je nutné připomenout, že v rozsudku Allianz a Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69) Soudní dvůr rozhodl, že příkaz vydaný soudem členského státu zakazující účastníku řízení využít jiného řízení, než je rozhodčí řízení, jakož i pokračovat v řízení zahájeném u soudu jiného členského státu, který je příslušný podle nařízení č. 44/2001, není slučitelný s tímto nařízením.
- 33 Příkaz vydaný soudem členského státu, který ukládá účastníku rozhodčího řízení povinnost nepokračovat v řízení před soudem jiného členského státu, nerespektuje obecnou zásadu, která vyplývá z judikatury Soudního dvora, podle které každý soud, jemuž byl předložen spor, sám určuje podle příslušných pravidel, zda je příslušný rozhodnout spor, který mu byl předložen. V tomto ohledu je třeba připomenout, že nařízení č. 44/2001 neumožňuje – až na několik omezených výjimek – přezkum příslušnosti soudu jednoho členského státu soudem jiného členského státu. Tato příslušnost je určena přímo pravidly stanovenými uvedeným nařízením, včetně těch, která se týkají jeho rozsahu působnosti. Soud jednoho členského státu tedy nemá v žádném případě lepší předpoklady k tomu, aby rozhodl o příslušnosti soudu jiného členského státu (viz rozsudek Allianz a Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, bod 29).
- 34 Soudní dvůr měl zejména za to, že překážka, již představuje takový soudní příkaz pro výkon pravomoci soudu členského státu, kterou mu přiznává toto nařízení, působí proti důvěře, kterou členské státy navzájem přiznávají svým právním systémům a soudním institucím, a je způsobilá uzavřít žalobci, který považuje dohodu o rozhodčím řízení za neplatnou, neúčinnou nebo nepoužitelnou, přístup ke státnímu soudnímu orgánu, na který se nicméně obrátil (v tomto smyslu viz rozsudek Allianz a Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, body 30 a 31).
- 35 V této věci se však předkládající soud netáže Soudního dvora na slučitelnost takového soudního příkazu vydaného soudem členského státu s nařízením č. 44/2001, ale na to, zda je s tímto nařízením slučitelné, že soud členského státu případně uzná a vykoná rozhodčí nálezn, který účastníku rozhodčího řízení ukládá omezit rozsah návrhů formulovaných v rámci řízení probíhajícího u soudu tohoto členského státu.
- 36 V této souvislosti je třeba nejprve připomenout, že jak bylo uvedeno v bodě 28 tohoto rozsudku, rozhodčí řízení nespadá do působnosti nařízení č. 44/2001, jelikož toto nařízení upravuje pouze konflikty příslušností mezi soudy členských států. Vzhledem k tomu, že rozhodčí soudy nejsou státními soudy, nedochází ve věci v původním řízení k takovému konfliktu ve smyslu uvedeného nařízení.
- 37 Dále je nutné uvést, že pokud jde o zásadu vzájemné důvěry, kterou členské státy přiznávají svým právním systémům a soudním orgánům, a jež se odráží v harmonizaci pravidel o příslušnosti soudů v souladu se systémem zavedeným nařízením č. 44/2001, je nutné uvést, že za okolností věci v původním řízení nelze hovořit o porušení této zásady prostřednictvím zásahu soudu jednoho členského státu do příslušnosti soudu jiného členského státu, jelikož soudní příkaz vydal rozhodčí soud.
- 38 Stejně tak nemůže za těchto okolností zákaz rozhodčího soudu, určený účastníku řízení, podat určité návrhy u soudu členského státu zbavit tohoto účastníka soudní ochrany uvedené v bodě 34 tohoto rozsudku, jelikož tento účastník řízení by se jednak mohl v rámci řízení o uznání a výkonu takového rozhodčího nálezu bránit tomuto uznání a výkonu, a jednak soud, jemuž byl spor předložen, by měl na základě příslušného vnitrostátního procesního práva a práva mezinárodního určit, zda je třeba tento nálezn uznat a vykonat, či nikoli.

- 39 Uvedený rozhodčí nález ani rozhodnutí, kterým soud určitého členského státu tento nález případně uzná, tedy nemohou mít za uvedených okolností dopad na vzájemnou důvěru mezi soudy různých členských států, na níž spočívá nařízení č. 44/2001.
- 40 Konečně, na rozdíl od soudního příkazu, který byl předmětem věci, v níž byl vydán rozsudek *Allianz a Generali Assicurazioni Generali* (C-185/07, EU:C:2009:69, bod 20), není ministerstvo vystaveno žádným sankcím uloženým soudem jiného členského státu v případě, že v rámci řízení o zahájení prošetřování činnosti právnické osoby nerespektuje rozhodčí nález ze dne 31. července 2012. Z toho vyplývá, že právní účinky takového rozhodčího nálezu, jako je nález dotčený ve věci v původním řízení, se odlišují od účinků soudního příkazu dotčeného ve věci, ve které byl vydán tento rozsudek.
- 41 Na řízení o uznání a výkonu takového rozhodčího nálezu, jako je nález dotčený ve věci v původním řízení, se tedy vztahuje vnitrostátní a mezinárodní právo použitelné v členském státě, v němž je požadováno toto uznání a tento výkon, a nikoli nařízení č. 44/2001.
- 42 Případné omezení pravomoci přiznané soudu členského státu, jemuž byl předložen paralelní spor, vyslovit se k vlastní příslušnosti by tedy mohlo za okolností věci v původním řízení vyplynout pouze z uznání a výkonu takového rozhodčího nálezu, o jaký se jedná v původním řízení, soudem tohoto členského státu na základě jeho procesního práva a případně Newyorské úmluvy, které upravují tuto oblast vyloučenou z působnosti uvedeného nařízení.
- 43 Vzhledem k tomu, že Newyorská úmluva upravuje oblast vyloučenou z působnosti nařízení č. 44/2001, nevztahuje se zejména na „zvláště vymezené věci“ ve smyslu čl. 71 odst. 1 tohoto nařízení. Článek 71 uvedeného nařízení upravuje totiž pouze vztahy mezi tímto nařízením a úmluvami spadajícími pod zvláště vymezené věci, na které se vztahuje nařízení č. 44/2001 (v tomto smyslu viz rozsudek *TNT Express Nederland*, C-533/08, EU:C:2010:243, body 48 a 51).
- 44 Z výše uvedených úvah vyplývá, že na položené otázky je třeba odpovědět tak, že nařízení č. 44/2001 musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání tomu, aby soud členského státu uznal a vykonal rozhodčí nález zakazující účastníku řízení podat určité návrhy k soudu tohoto členského státu, nebo tomu, aby uznání a výkon tohoto rozhodčího nálezu odepřel, jelikož toto nařízení neupravuje uznání a výkon rozhodčího nálezu vydaného rozhodčím soudem jednoho členského státu v jiném členském státě.

K nákladům řízení

- 45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání tomu, aby soud členského státu uznal a vykonal rozhodčí nález zakazující účastníku řízení podat určité návrhy k soudu tohoto členského státu, nebo tomu, aby uznání a výkon tohoto rozhodčího nálezu odepřel, jelikož toto nařízení neupravuje uznání a výkon rozhodčího nálezu vydaného rozhodčím soudem jednoho členského státu v jiném členském státě.

Podpisy.